

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. XCV.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

abripiendos esse; se vero cum Christo in totum orbem habituros imperium, ad quod etiam excitandi forent omnes in Christo demortui, ut cum Sanctis ante adventum Christi ad regnum ipsum expectantibus, in paradiso quodam aëreo conjuncti, in Ecclesiam gentibus imperantem ipsi superius adhuc teneant imperium, illamque felicitatem per M. annos esse duraturam. &c.

XCV. Pergit D. Animadvertens, & hac historiâ Summè Venerandorum nostrorum in hâc Academiâ Præceptorum iniquitatem ita conatur ostendere: *Crudelissimus inter ea tyrannus confessione hac auditâ insontes dimisit: (Judæ nepotes) Arilli, qui in Christianâ Academiâ Juliâ vocantur Professores Theologi, decreto remotionis facto, me ab officio movendum esse censuerunt. Verum magna hic est diversitas, quæ omnem vim hujus comparationis elidit. Ponatur enim, quod tamen falsum est, illos à Domitiano dimissos fuisse Chiliastas, tum concedo, nihilominus factum crudele Domitiani fuisse, si eosdem supplicio affecisset, quoniam factum hoc fuisset ex odio Christiani nominis, non vero quod falsum dogma inter Christianos propagarent, (hujus enim rei nulla Domitiano cura fuit) Si autem iidem tales fuissent Chiliastæ, qui non solum articulis fidei Christianæ haud paucis contradixissent; sed & publice privatimque falsum suum inter fideles dogma propagare studuissent, atque ita schisma in Ecclesiam introduxissent: Hanc autem ob causam per Episcopum Christianum à munere Ecclesiastico fuissent remoti, ne scilicet amplius iis daretur occasio erroris ulterius disseminandi: Tale utique judicium minime in eundem censum venire potuisset, ac si Domitianus eosdem ob professionem Christiani nominis persecutus fuisset. Rem ita manifestam esse puto, ut declaratione ulteriori non egeat.*

XCVI.

XCVII. Hæc de Chiliafmo Veteris Ecclesiæ:
 Ubi tamen illud monendum adhuc est, quod in Tractatu suo de Chiliafmo num. iv. annotat noster *o. arduu.* ac præcipuum hujus Academiæ columen, Maximè Venerandus D. Calixtus, nempe priscos illos qui Chiliafmo subscripserunt, Ecclesiæ Doctores, errori quidem sic satis grandi fuisse implicatos, non tamen capitali, aut hujusmodi, qui fundamentum salutis everteret. Hoc autem, an etiam de Chiliafmo, sicut hodie ille proponitur, dici possit, valde dubito, cum illum, etiamsi non obrudatur sub necessitate credendi, in se quoque hæreticum dogma esse, ex eo quod analogiæ fidei contradicat, aperte sequi videatur, nisi forte à quodam ostendi possit, quod, quicquid hic subest dissensus non in essentialibus articulorum fidei, sed in accidentalibus versetur, cujus rei decisionem prudentiorum judiciis, nihil ipse hic determinaturus, ne quid in aliorum præjudicium proferam, relinquo. Fateor, Summe Venerabilem Dominum Præceptorem, in prælectionibus publicis docuisse (sicut etiam refert D. Animadvertens §. 6.) quod Chiliafms subtilis non solum in homine Christiano possit tolerari, sed etiam in ministro Ecclesiæ. Verum, hoc, ipse hæc docentis auditor, probe memini, non tum sermonem ipsi fuisse de chiliafmo qualicumq; , sed de eo, quo infecti fuerunt Patres antiquæ Ecclesiæ, nempe Irenæus, Lactantius, Justinus aliiq; , quem sane Chiliafms non ita facile quis deprehendet, articulis fidei fundamentalibus, & quidem in talibus, quæ ad illorum essentiam pertinent, contradicere, qualis tamen dissensus à nostrorum Chiliafstarum dogmate vix poterit removeri, siquidem inter utrumque illum chiliafms haud parum discriminis esse nec ipsi diffitebuntur Chiliafsta, quoniam dogma Chiliaf-
 N 2 cum

cum referunt inter ea, quæ Daniel ultimis demum temporibus à multis perscrutanda dicit Dan. xii. 4. 9.

CXVII. Non vero contentus est D. Animadvertens antiquitate tali dogmatis Chiliaſtici, quæ per prima poſt Chriſti nativitate ſecula illud commenda- verit; ſed ulterius aſcendit ad Moſen & Prophetas, imò ad ipſos Patriarchas antediluvianos, illoſq; jam regni chiliaſtici admiratores fuiſſe deprædicat. Illud quidem ipſi concedere poſſum, viguiſſe hoc dogma inter Judæos jam ante Chriſti nativitate, imò hodieq; illud inter eodem vigere, ſcilicet, Meſſiam, quando in hunc mundum venturus ſit, regnum aliquod feliciffimum hic eſſe inſtituturum. Ita enim habet R. Iſaac in ſuo Munimine fidei c. i. quod nuper in lucem edidit Philologorum hujus ſeculi haud poſtremus Johannes Chriſtophorus Wagenſeilius, in libro quem inſcribit: Tela ignea Satanae. Ex cujus verſione præcipua huc apponere operæ pretium exiſtimo: Ita ergo ille hac de re ſtatuit:

I. Tempore Meſſiæ unum modo futurum eſſe regnum, & unum Regem, nempe Meſſiam, reliqua autem regna tum non eſſe ſuperatura, quam in rem allegat Dan. II. 4.

II. Unam tum fore tantum Religionem, unamq; legem, nempe Iſraëlitarum, quod probat ex Eſa. lii. LXVI. Zach. xiv. viii.

III. Exſcindenda tunc eſſe idola, & memoriã eorum cum Prophetis falſiloquis ac ſpiritu immundo perituram ex terrâ, ubi allegat Zach. xiii. Eſa. ii. Zeph. ii.

IV. Nulla hoc tempore amplius futura eſſe peccata & delicta in orbe, præcipue apud gentem Iſraeliticam, ubi provocat ad Deuter. xxx. Zephan. iii. Jeremi. ii. l. Ezech. xxxvi. xxxvii.

V. Tunc

V. Tunc etiam post finita bella Gogi & Magogi, futuram esse pacem & tranquillitatem per orbem uniuersum, neq; amplius opus habituros mortales armis ex Esa. ii. Hofe. ii. Ezech. xxxix. Zachar. ix.

VI. Nec minus pacem in terrâ Israelis futuram esse inter bestias feras & animalia domestica, ne sibi invicem noceant ex Esa. xi. lxxv. Ezech. xxxiv. Hof. ii.

VII. Nullas his temporibus futuras esse calamitates per uniuersam terram Israëlis, incolasque regni vitâ diuturnâ gavifuros esse, ubi producit Esa. lxxv.

VIII. Reversuram esse his diebus diuinitatem ad Israëlitas, ceu olim penes eos fuerat, ac largiter suppeditaturam esse genti Judaicæ donum prophetiæ, sapientiam ac scientiam ex Ezech. xxxvii. xxxix. xlvi. Joel. ii. iii. Zach. ii. Esa. xi. Jer. xxxi.

Idem dogma distinctius adhuc in eodem libro c. vi. sequentibus hypothesibus exprimit: Tempore sc. Messiæ futuram.

I. Collectionem X. tribuum, & adunitionem eorundem cum Tribu Judæ & Benjamin ex Ezech. xxxvii.

II. Impugnationem Gogi & Magogi, & ingentem illorum stragem ex Ezech. xxxviii. xxxix. Zach. xiv.

III. Scissionem montis olivarum, & ficcationem Nili & Euphratis.

IV. Scaturiginem aquarum vivarum Hierosolymis ê sanctuario, quarum pars se exoneret in mare orientale, pars in mare posterum ex Ezech. xlvi. Zach. xiv. Joel. iii.

V. Progenerationem fructuum menstruorum ab omnis generis arboribus frugiferis in ripâ assurgentibus ex Ezech. xlvi.

VI. Quod prehensuri sint decem homines ex omnibus linguis gentium, aliam viri Judæi, dicendo: Ituri sumus vobiscum, quia audimus Deum esse vobiscum ex Zachar. viii.

VII. Quod reliquiæ gentium ascensuræ sint annuatim Hierosolymas, ut adorent Deum Zach. xiv.

VIII. Quod gentes venturæ sint in Sabbatis & Neomeniis ut adorent Deum Hierosolymis Esa. lxxvi.

IX. Idolorum, cum memoriâ ipsorum, Prophetarumq; mendacis ac spirituum immundorum è terrâ excisionem, ubi provocat ad Esa. ii. c. xlii. & Ps. xcvi.

His subjungit omnes hypotheses ex Cap. I. jam productas.

XVII. Adventum Eliæ Prophetæ ex Malach. sub finem.

XVIII. Futuram constructionem templi, secundum omnem formam & cultum suum, ubi gloria divina perpetuo sit commoratura ex Ezech. xl. -- xlv.

XIX. Divisionem Palæstinæ in xii, tribus Israël ex Ezech. xlvii.

XX. Resurrectionem mortuorum ex Deut. xxxii. Esa. xxvi. Dan. xi.

Hæc omnia, quam exacte congruant cum nostratum Chiliastrarum hypothesibus, nemo non videt, ut proinde perspicuum sit, quantopere secta hæc Judæizet, siquidem eodem etiam modo sese gerere solent in allegatione Prophetarum nostri Millenarii, ut crasse & secundum literam omnia intelligentes, quicquid ibi in spirituali Messiaë regno mystice implendum prædicatur, in terreno isthoc regno quod expectant, secundum literam implendum urgeant.

XCVIII. Ætatem Patriarcharum quod attinet, merito mirum videri possit, etiam hanc in chiliastrum sub-

subsidium commendari, imprimis quantum ad antediluvianos spectat, quorum dicta vel facta vix ipse Moses attigisse videtur. Non autem me latet, quod hic ad vaticinium Henochi Epist. Jud. v. 6. memoratum respiciat D. Animadvertens, ubi Patriarcha iudicium aliquod habendum pronunciat in irrisores & impios. At num hoc iudicium statim erit illud chiliafticum? Quidni? dicitur quippe venturus Christus cum multis Sanctis ad hoc iudicium: Verum, qui nam sint Sancti illi, nobis exponit D. Matthæus c. xxv. 31. ubi Christum cum sanctis Angelis in iudicium venturum pronunciat, quamvis non negem, etiam animas sanctorum illo tempore ex sede suâ migraturas, atq; ad corpora reversuras esse. Interim certissimum hic manet, quod nemo piorum hoc iudicium sit subterfugiturus, utut aliquod iudicium activum & quidem approbatorium, velut suprâ declaratum est, his etiam sit concedendum. Insuper ad vaticinium Henochi observo, quod ab Apostolo illud citetur de iis quos v. 13. dicit in æternas tenebras esse præcipitandos, id quod male convenit cum iudicio chiliaftico, ubi tantum mandandi dicuntur impii & gladio delendi, ita ut septem menses ad purgandam à cadaveribus terram requirantur, ita enim habent Glaubens. Gespr. p. 811. Gleich wie du sie vor Aufrichtung des Reichs Israel durch das Schwerdt deines Mundes niederlegen wirst / welches deinen Kindern wieder zur Versicherung dienen muß / das mit deinem grossen Schlacht. Tage über Gog und Magog / und alle die wider dich zu streiten versamlet sind / nicht die allgemeine Auferstehung verbunden sey / (conceditur totum, nemo enim nostrum docet, in die extremo pugnam illam cum Gogo & Magogo futuram esse) weil nach derselben das Volk Israel nicht

nicht würde nöthig haben / das Land zu reinigen / welches bey der letzten und nicht bey der ersten Heimführung Gogs und Magogs geschieht &c. De cæteris Patriarchis ut cum Chiliaftis contendam, haud opus est, cum nec ullum Scripturæ locum protulerit D. Animadvertens, ex quo illorum consensum sibi vindicare queat.

XCIX. Expensis quæ in Præfatione pro roborando chiliafmo fuerant allata, accedendum jam est ad ea, quæ in ipsâ Animadversione contra nostrates disputat D. Animadvertens, & videndum, an forte in illâ negotium feliciter sit expeditum. Quam parum autem etiâ hic soliditatis sit expectandum, ipsa statim initia satis produnt, ubi tot dictoria & criminationes in Summe Venerabilem Dominum Præceptorem, nec minus in omnes reliquos orthodoxos eructat D. Animadvertens, ut magnopere sit admirandum, Viros, qui præ aliis pietate volunt excellere, nihilominus adeo, in scripta quæ nec ipsis opposita fuerunt, posse exasperari. Sane ingens statim calumnia est, quod in Programme D. Præceptoris plurima occurrere criminatur, quæ sanctam & venerabilem Theologiæ majestatem & canonicam Apocalypseos autoritatem violent. Ne verbulo quidem negatum est in isthoc programme, quod omnia, quæ in hoc libro docentur, in se verè sint canonica, & certissimæ veritatis, qua ratione vero in respectu ad hominem aliquid limitationis hinc admitti possit, ita ut ipsi autoritari codicis simplicitet spectatâ nihil inde decedat, inferius sufficienter declarabitur. Vanum itaque est, quod statim subjungit D. Animadvertens: *Facile ex hoc unico crimine (violatâ scilicet autoritatis apocalypsicæ) intelligi potest, mysterium fidei &*